

Vruchtdragen

Van jongs af aan zijn wij opgevoed met de gedachte, dat, indien wij ons best doen, wij in staat zullen zijn resultaten te behalen. In het geloof was dat al niet anders. Ik was ervan overtuigd te zullen gaan prediken, zieken de handen op te leggen en anderen tot geloof te brengen, zodat zij gered zouden worden en niet in de hel zouden komen.

In eerste instantie was het dan ook haast niet te verwerken, toen God mij duidelijk maakte, dat alle mensen al gered waren, dat zieken de handen opleggen niet voor deze tijd bestemd was en dat prediken ook niet voor mij was weggelegd. Ik begreep het pas toen mij duidelijk werd, welke Heerlijkheid God, de Vader over mij geopenbaard had.

God was al met alle mensen verzoend door de dood van Zijn Zoon, zodat Hij hun hun overtredingen niet eens meer toerekende. ^{2Cor.5:19} Omdat Hij ons geroepen heeft en wij op Zijn verzoening zijn ingegaan, zijn wij wederzijds met Hem verzoend, zodat wij in het bloed van de Zoon al gerechtvaardigd zijn. ^{Rom.5:9}

Er is dus niets meer wat door *mijn* werken zou kunnen worden toegevoegd, hoogstens door die werken, die Hij van tevoren reeds bewerkt heeft, opdat wij daarin zouden wandelen ^{Ef.2:10}, omdat wij Zijn maaksel zijn, in Christus Jezus geschapen.

Wandelen heeft niets te maken met enorme inspanningen onzerzijds of met vreselijk ons best doen; wandelen doe je op je gemak, niet krampachtig. Je staat eens even stil, kijkt eens rond in de natuur en je overdenkt, wat God allemaal beloofd heeft en welk een UITZICHT Hij ons heeft gegeven.

Wandelen is zo natuurlijk, omdat wij in Christus Jezus geschapen zijn en Hij loopt boven ook niet te rennen en te vliegen om alles rond te krijgen, maar Hij *zit* aan de rechter(hand) van Vader! ^{Kol.3:1}

Je kunt het vergelijken met een fruitboom. Die kan ook niet tegen zijn kweker zeggen: Joh, nu wil ik wel eens vrucht gaan dragen.

Nadat de kweker de boom zorgvuldig verzorgd heeft, de wilde takken en scheuten verwijderd, water gegeven, enz., enz., zal de boom uiteindelijk na een aantal jaren gaan bloeien. Pas nadat de bloem verdord is, zie je een

vrucht tevoorschijn komen, die dan nog niet te eten is en nog maanden moet rijpen, voordat de kweker de vrucht kan plukken voor consumptie.

Het geheel is een langdurig proces, waarbij de boom totaal geen inbreng heeft en er ook geen moeite voor hoeft te doen, de kweker des te meer.

Vrucht dragen is in het Grieks karpophoreo. Het komt in de brieven van Paulus slechts 4 keer voor, nl. in

Romeinen 7:4 en 5

Paulus schrijft hier over **vrucht dragen** voor God of **vrucht dragen** voor de dood. Het heeft betrekking op de aan Israël gegeven wet en niet op het anderen tot geloof brengen of het verkondigen van het ons in genade geschonken woord.

Kolossenzen 1:6 en 10

Uit dit gebed van Paulus blijkt, dat er aan vruchtdragen nog een aantal dingen vooraf gaat, nl. Hem in alles behagen, de Here waardig wandelen en bovenal het door God vervuld worden met de erkenning (opeenstapeling van kennis) van ZIJN wil, in alle wijsheid en geestelijke intelligentie. Aan het einde van deze zin bidt Paulus dan, dat we mogen opwassen (Gr.: groeien) in de erkenning (opeenstapeling van kennis) van God.

Wij kunnen onszelf niet vervullen, en niet zelf groeien in de erkenning van Gods wil of van God zelf; we zijn hiervoor van Hem afhankelijk. Bovendien weten wij niet welke goede werken God tevoren voor ons bereid heeft.

Vruchtdragen, of wat wij daar ook maar onder mogen verstaan, komt alleen maar in deze twee Bijbelgedeeltes voor. Het heeft niet de betekenis als zijnde een prestatie van ons.

Het woord *vrucht* (Grieks: karpos) komt in de brieven van Paulus 11 keer voor, nl. in:

Romeinen 15:28

De opbrengst (Gr.: vrucht) die hier bedoeld wordt, gaat over geldelijke bijdrage, die door Paulus wordt gezien als vrucht.

Filippenzen 4:17

Het was Paulus niet om de gave op zich bedoeld, maar om de opbrengst (Gr: vrucht) van het woord, die bij hen was toegenomen (NBG: die als een tegoed op uw rekening aangroeit).

De vrucht van het woord was, dat de gelovigen zich steeds meer op vrijwillige basis financieel gingen inzetten en is dat niet wat ook in de gemeente als vrucht naar voren komt? Alles wordt immers, hoewel het veel geld kost, aan iedereen die het wil gratis uitgereikt en de gemeenteleden zetten zich vrijwillig, zonder enige financiële vergoeding, waar mogelijk, in.

Dit doet me denken aan die gereformeerde man, die nooit in de dienst is geweest. Hij vond de boodschap van genade en verzoening voor alle mensen zo belangrijk, dat die op de televisie uitgezonden moest worden. Daarvoor maakte hij elk jaar f 50.000,- over. Hij deed dit tot zijn overlijden. Pas bij zijn begrafenis ontdekten wij, wie deze man was.

In de plaats waar hij woonde, is de boodschap echter nooit op de televisie geweest; ze viel niet onder het gebied van TV-Rijnmond.

Of het vrucht opleverde, heeft hij ook nooit geweten. Hier is duidelijk sprake van een financiële vrucht door Het Woord.

Een *verplichte* gift of contributie heeft vanzelfsprekend nooit iets met vrucht, zoals Paulus hier bedoelt, te maken.

Romeinen 1:13

Paulus had zich dikwijls voorgenomen om naar Rome te gaan om ook daar enige vrucht te hebben, maar hij werd steeds verhinderd, omdat God een ander plan bedacht had, nl. om Paulus als *gevangene* naar Rome te sturen, zodat de vrucht die hij wilde hebben eerst dan, op Gods tijd, tot volle rijpheid kon komen. Bij ons zal het zeker niet anders gaan.

Romeinen 6:21,22

Vrucht heeft hier te maken met het feit, dat we destijds onze leden ten dienste van de onreinheid en wetteloosheid stelden, waarover wij ons schamen, of thans ten dienste van de gerechtigheid, wat vrucht ‘naar binnenin heiliging’ betreft.

Vrucht ‘naar binnenin heiliging’ is, als wij dit zelf willen bewerken, een onmogelijke zaak, want dit is voorbehouden aan God en de woorden ‘naar binnenin’ wijzen dan ook op een vaststaand feit. God onze Vader ziet ons al zo, omdat Hij ons geroepen heeft tot de stand van zoon.

1 Corinthiërs 9:7

Dit vers heeft niet direct met ons onderwerp te maken.

Galaten 5:22 (CV)

‘Maar de vrucht van de geest is: Liefde, Vreugde, Vrede, Geduld, Mildheid, Goedheid, Geloof, Zachtmoedigheid en Onthouding.’

Al deze facetten betreffen slechts één vrucht. Het is volkomen duidelijk, dat wij deze vrucht niet zelf kunnen kweken, want er staat niet dat het een vrucht van de mens is maar van de *geest* en die komt van God, de Vader. Er bestaat geen enkel mens die ook maar iets van deze vrucht in zichzelf heeft, maar Hij zal het in iedereen op Zijn tijd bewerken en daarom is het ook alleen maar genade indien wij nu al iets van deze vrucht mogen uitstralen.

In ieder geval heeft het niets te maken met vrucht dragen, zoals wij dat graag zouden willen, maar met wat God, onze Vader, tijdens onze wandel wil bewerken.

Efeziërs 5:8 en 9

‘Wandelt als kinderen van het licht, want de vrucht van het licht bestaat uit alle goedheid en gerechtigheid en waarheid en toetst wat de Here welgevallig is.’

Ook hier gaat het om wandelen, wat echt niet strompelend hoeft te gebeuren of dodelijk vermoeiend hoeft te zijn, zo van waar ben ik in vredesnaam aan begonnen, ik zal blij zijn als ik eindelijk weer thuis ben.

Vrucht van het Licht wordt door God aan een ieder toebedeeld naar het raadsbesluit van Zijn wil en is onafhankelijk van ons doen en laten; gewoon doorgaan met wandelen.

Filippenzen 1:11 (CV)

‘... vervuld van de vrucht van de gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, naar binnenin Heerlijkheid en Lofprijns van God.’

Alleen Jezus Christus kan deze vrucht in ons bewerken. Hij heeft van God, onze Vader de opdracht gekregen om alles geheel volgens Zijn plan uit te werken, zodat Vader uiteindelijk alles in allen kan worden.

Het heeft verder niets met ons spreken te maken, maar wel alles met onze wandel.

Filippenzen 1:22, 23

Het werken met vrucht is niet van Paulus afhankelijk, maar van God of Hij Paulus al dan niet in leven wil laten.

Het tezamen zijn met Christus is natuurlijk het allerbeste wat Paulus en ook ons kan overkomen, omdat dan ons vruchtdragen pas werkelijk begint. Niet omdat wij dat op enigerlei wijze verdiend zouden hebben, maar omdat dan door Christus Jezus ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt en wij als vrucht van Hem “HET AL” (NBG alle dingen) aan Hem zullen onderschikken. Dan is ons vruchtdragen een natuurlijke vanzelfsprekenheid geworden, omdat wij dan door geest beheerst worden.

Je moet je echter niet verkijken op het met vrucht werken in deze tijd, want zelfs Paulus moest erkennen, dat allen in Asia zich van Paulus hadden afgekeerd ^{2Tim.1:15} en zo gaat dit in de gemeente ook nog steeds.

Je denkt dan met vrucht gewerkt te hebben en vaak zonder dat je het in de gaten hebt, zijn ze al weer vertrokken met onbekende bestemming.

2 Timotheus 2:6

Heeft niet direct met ons onderwerp te maken.

Vrucht en vrucht dragen is gelukkig niet van ons afhankelijk – zodat wij niet in de verleiding zouden komen over onszelf te roemen – maar van God onze Vader, Die al vóór de nederwerping der wereld heeft bepaald wie er worden geroepen tot het lichaam van Christus. Want die **Hij** tevoren gekend heeft, heeft **Hij** ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon en die **Hij** tevoren bestemd heeft, die roept **Hij** ook en die **Hij** geroepen heeft, die rechtvaardigt **Hij** ook en die **Hij** gerechtvaardigd heeft, die verheerlijkt **Hij** ook. ^{Rom.8:29,30}

In totaal komt het woordje “**HJ**” acht keer voor in deze twee verzen, terwijl niet één keer het woordje “**IK**” gebruikt wordt. Laten wij het vrucht dragen dan ook maar aan Hem overlaten en ons verheugen, dat er nog slechts **één ding** ontbreekt en dat is **onze verheerlijking**.

Hoe lang nog? Ik verwacht spoedig!

Ruud